2016. Március

„...mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz.”

1Kor. 1,10

ÖSSZHANG

A Rákoscsabai Református Egyházközség lapja

"Közelembe engedem, s ő közeledik hozzám; mert ki merné kockáztatni életét, hogy közeledjen hozzám? - így szól az ÚR. És népemmé lesztek, én pedig Istenetek leszek.

Jeremiás 30,21/b-22

Csorba István:

Az igazi böjt

Az igazi böjt, nem a koplalás,
A szigorú kemény test sanyargatás,
Mikor közben akár csont soványra fogyunk,
De mégis végig, a bűnben maradunk.
A böjt, nem az Isten lefizetése,
Hanem az arcának, nagy bölcs keresése,
Nem a néphagyomány, szokás megélése.

A böjt azt jelenti, készüljetek a húsvéti örömre,
Krisztus értetek ment, halni a keresztre,
Hogy a bűnötöket, a vére elmossa,
S újéletre a lelketek föltámaszthassa.
A böjti időben erre készüljetek,
Imádkozni minden napon, csöndben leüljetek.

S kerüljétek a bűnt, amennyire lehet,
Segítni fog ebben Jézus, mert ő nagyon szeret,
Adjátok át szívetek, Jézusnak, megtisztításra,
Mert ő mindig nagyon várja, a megújításra.
Hogy rátok nézve értelme legyen halállának,
S a húsvéti föltámadásának.

2011. március 9. Szolnok.

Bába Károly: Az imádság háza

Azután Jézus bement a templomba, és kiűzte mindazokat, akik a templomban árusítottak és vásároltak, a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit pedig felborította, és ezt mondta nekik: Meg van írva: "Az én házamat imádság házának nevezik", ti pedig rablók barlangjává teszitek. Azután vakok és sánták mentek hozzá a templomba, és meggyógyította őket. Amikor pedig a főpapok és az írástudók látták a csodákat, amelyeket tett, és a gyermekeket, akik a templomban ezt kiáltozták: Hozsánna Dávid Fiának! - haragra lobbantak, és így szóltak hozzá: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig így válaszolt nekik: Hallom. Sohasem olvastátok: "Gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicséretet"? Máté 21,12-16

Kedves Testvérek! Virágvasárnap eseményei már megelőlegezik Jézus nagyheti szenvedéseinek történetét. Ezen a napon a dicsőség és a csalódás keverednek. Jézus miután éljenző sokaság élén, dicsőségtől övezve bevonult Jeruzsálembe egyenes útja vezetett a templomba. A templom Jézus számára különösen is az Atya háza. Az Atya háza pedig az imádság háza. Jézus, mint Fiú hazaérkezik a templomba. Ami viszont ott fogadja az nem az amire, mint az Atya Fia várt volna. A templomban már csalódás érte. Nem imádkozó, elcsendesedett sokaság fogadta. Nem az Isten dicséretétől zengő templomba érkezett. Nem bűnbánó emberek bűnvalló imádsága szállt az ég felé. Nem az Istennel találkozni vágyó emberek sokaságával volt tele a templom. Legalábbis a templom előcsarnokában más kép fogadta őt.

Mi fogadta? Zsibvásár! Fogadták, de nem várták. S kik fogadták –pontosabban, kikkel volt teli a templom előcsarnoka? Áldozati állatokat árusító és vásárló emberekkel, pénzváltókkal és galambárusokkal volt teli, mint egy piactér. Mi volt ezzel a gond? Hogy üzletté aljasították a templomot, az áldozatot. Jézus, erre a szemléletre határozott nemet mondott, és akit csak tudott kikergetett a templomból, mert atyja háza iránti féltő szeretet vezette őt.

Jézus a templom megtisztításával, jelét adta, hogy elérkezett Jeruzsálem és a templom meglátogatásának ideje, elérkezett az idő, hogy a templom valóban az imádság, az Istennel való találkozás különleges helyévé váljék!

Virágvasárnap Jézus, mint dicső király, mint a templomot megtisztító, mint az istentiszteletet helyreállító király érkezett meg – és ez lehet számunkra is az egyik fő üzenet, hogy Jézus megérkezik hozzánk is, meglátogat és meg akarja tisztítani az életünket, a szívünket. Testvérek! Milyen szívvel, milyen lelkülettel fogadjuk Urunkat? Mi fogadja őt a szívünkben? Zsibvásár, bűn, hűtlenség, vagy elcsendesedés, imádság, követni kész lelkület?

Pál apostol mondja egy helyen: *Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek élő Szentlélek temploma?* A mi testünk is templom! S, ha ez így van, ez azt jelenti, hogy a testünk is Isten dicsőítését szolgálja. A testünk sem csupán porhüvely, pláne nem a lélek börtöne(!), hanem míg élünk: az imádság, az Isten dicsőítésének, az Isten tiszteletének „helye”!

De a szobánk, a hajlékunk, a házunk is válhat templommá! Élünk-e ezzel a lehetőséggel? Ugyanis fontos tudnunk, hogy az imádságunk, az imaéletünk visszatükrözi, hogy milyen a kapcsolatunk, milyen közösségben vagyunk Urunkkal!

Testvérem! Milyen az imaéleted? Kötelességszerű, gépies, előírásszerű, vagy gyermeki, fiúi bizalommal és természetességgel szólítod meg mennyei Atyádat, Megváltó Jézusodat és Pártfogódat a Szentlelket?

Jézus azért jött, hogy Istentől távolkerült életünket megmentse, hogy közelvallókká lehessünk az Istennél. Azért jött, hogy idegenekből fiakká válhassunk, hogy otthonra leljünk az Isten országában! Otthon legyünk a templomban, az istentiszteleten. Nem vagyunk idegenek az atyai házban! Mily nagy örömhír számunkra, akiket Jézus megváltott, hogy fiúi,

gyermeki bizalommal járulhatunk mennyei Atyánk elé!

Jó tisztázni, hogy Jézus Krisztushoz miként járulunk? Csupán segítőnk, akitől nem árt egy kis segítség, nem árt vele jóban lenni, vagy ő a mi Szabadítónk, akitől függ az életünk, akinek jelenléte nélkül elveszettek lennénk, hiszen nélküle Istent sem szólíthatnánk Atyánknak, nem lennénk otthon az Isten országában.

Akkor lelhetünk békességet, ha minden gondunkat mennyei Atyánk kezébe teszünk le, ha azzal a gyermeki bizalommal járulunk Atyánkhoz, amint egy kisgyermek fordul az apjához. A gyermeki hittel elmondott imádságban a láthatatlan Isten láthatóvá lesz, a láthatatlan még beteljesületlen kérés látható, kézzelfoghatóvá válik. Testvérek! Az imádság örömforrás! Így imádkozunk? Valóban örömforrás az Istennel való találkozás, az elcsendesedés, az igeolvasás és az imádság? Valóban átjárja az öröm az életünket, az imádságunkat, az istentiszteletünket vagy csak a panasz, a keserűség, az elégedetlenség?

Az imádkozás erőforrást is jelent! Erőforrást a keresztek hordozásához, az élet megpróbáltatásaihoz! Mikor erőforrás? Amikor bizalommal tudok tekinteni Istenre a nehéz napokban. Borús az ég, viharok tombolnak körülöttem, de bizalommal tekintek Istenre, hogy ő nem hagy el, nem hagy magamra, ha nehéz is a helyzetem, de Isten kezében vagyok!

Valaki mesélte, hogy egy alkalommal külföldre utazott repülővel, egy társasággal. Már elérték a város repülőterét, mikor olyan vihar kerekedett, hogy nem tudtak leszállni, majd húsz percig keringtek, s hol lejjebb szálltak, hol feljebb, a szélvihar dobálta a gépet ide-oda. Bent a gépen az utasok nyugtalanná váltak. Ez a testvérünk is félt, s mert félt mit tett? Imádkozott. A társa, aki mellette ült egyszercsak megkérdezte tőle: olyan nyugodtan ülsz! Te nem félsz? Mire a válasz, de igen félek, de közben imádkozom. S mert imádkozott, ez békességet adott a számára. Így lehetünk igazán otthon az Isten országában, ha jellemez bennünket az Atya iránti gyermeki bizalom.

Mi jellemző az atyai házban otthonosan mozgó gyermekekre a bizalom mellett? 1. Alázat: az a tudat, amit Jézus mondott: „Nálam nélkül semmit sem tudtok cselekedni!” 2. Őszinteség: imádságainkban nem kell szépíteni a dolgokat, szívünk teljes őszinteségével szólhatunk. Isten nem a szép imádságra, a szép fogalmazásra kíváncsi, hanem őszinte feltárulkozásainkra, mert így tud igazán segíteni rajtunk, ha nem köntörfalazunk, nem mellébeszélünk, hanem gyermeki hittel és őszinteséggel mondjuk el az imádságot, amint a gyermek feltárja kéréseit, s megosztja vele az élményeit! 3. Bizalom: *„Akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra van!”*

Miért tisztította meg Jézus a templomot? Mert ott zsibvásár, üzleti élet fogadta. S miért tisztította még meg? Hogy otthon legyen az Atya, a Fiú, hogy ott ne csalódás érje a hazaérkezőt. Megtisztította a templomot, hogy otthon legyenek az Isten gyermekei, akik bizalommal, alázattal, őszinteséggel tekintenek mennyei Atyjukra. Így éghet a mi szívünk is az atyai ház iránt, hogy az tiszta, megszentelt hely legyen. Olyan hely, ahol otthon vagyunk, ahol kibeszélhetjük magunkat, mert fontosnak tartják, amit mondunk. Olyan hellyé teszi Jézus az atyai házat, ahol nem kell megjátszanunk magunkat. Olyan helyet készít Jézus a számunkra, ahol öröm és erőforrás árad ránk.

Szánjuk hát oda magunkat, testünket, lelkünket, hogy otthonunk is, és egész életünk templommá, istentiszteleti térré változhasson Urunk dicsőségére. Itt itthon lehessen közöttünk az Atya, a Fiú és a Szentlélek, s hogy mi is úgy lehessünk itthon, mint Isten gyermekei.

Adja az ÚR, hogy így váljék az imádság házává a Gyülekezet is és egyéni életünk is. Ámen.

Kárász Izabella:

VIRÁGVASÁRNAP

Jeruzsálemnek útja oly csodás,
Olyan gyönyörű, mint egy álmodás.
Lángolva süt a fénylő Nap hevet,
Nézi ez ünnepi, nagy sereget.

Virágok, ruhák tarka szőnyegén
Jár a dúsgazdag, a koldus-szegény.
Hozsannát kiált millió torok,
És mindannyian olyan boldogok!

Pálma hull, térdek mélyen hajlanak,
Amerre Jézus lassan elhalad.
Ujjongó szavak..., új virágeső...
Áldott a Király!... Áldott, aki jő!

Jeruzsálemnek útja csupa fény,
Virágvasárnap... régen várt remény...
Örömmámorban ül a nagy tömeg
Jézusnak egy utolsó ünnepet.

S míg minden virág elébe lehull,
Jézusnak lelke lassan elborul.
Látja előre a nagy végzetet
És megsiratja Jeruzsálemet.

Hervad a virág, mi letépve van,
A nagy tömeg is lassan elsuhan...
Virágvasárnap! Te szép! Te csodás!
Miért múltál el, mint az álmodás?

Julie Douglas

A RÁK MEGVÁLTOZTATOTT

„Hát nem tudod, vagy nem hallottad, hogy örökkévaló Isten az ÚR? Ő a földkerekség teremtője, nem fárad el, és nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen. Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el."
Ézs 40,28-31.

2014 márciusában agydaganattal diagnosztizáltak. Az életem, álmaim és céljaim azonnal megváltoztak. Az orvos, miután látta a röntgenfelvételemet, arra számított, hogy hordágyon jelenek meg. De amíg Isten képessé tesz rá, harcolok a rák ellen.
Egyik módja, hogy Isten ígéreteire támaszkodom. Keresztény családban nőttem fel, Isten igéje mindig áthatja a gondolataimat. Anyukámmal rendszeresen olvassuk a Szentírást és imádkozunk. Nagyon támogató a családom, és sokan imádkoznak értem.
Szándékom ellenére nagyon könnyen jön a kétségbeesés és a reménytelenség; de nem időzhetek el ezeken. Mikor a daganat növekedéséről szerzek tudomást, fel akarom adni, de tudom, hogy nem lehet. Elhatározom, hogy Istenben fogok bízni, bármi is történik, mivel tudom, hogy az Úr nemcsak szeret, de azt is tudja, hogy min megyek keresztül. Istennek terve van az életemmel.
Ezekben a nehéz időkben az Istenre hagyatkozó emberek történeteire gondolok. Biztos megrémített volna, ha szembe találom magam egy csapat oroszlánnal (Dán 6) vagy ha bedobnak egy tüzes kemencébe (Dán 3). Mégsem olvasok arról, hogy ezek az emberek sikoltoztak vagy menekülni akartak volna. Ismerték Istent és bíztak benne. Az ilyen példák biztonságot adnak. Nem tudom, hogyan végződik életem története, de folytatom a harcot, és bízom az Úrban, Megváltómban.

Imádság: Urunk, köszönjük az erőt a nehéz időkben. Ámen. (www.csendespercek.hu)

IMÁDKOZZUNK A REMÉNY NÉLKÜL ÉLŐKÉRT!

Valló László:

Kínai bocskaiban

Eszter lányunk szalagavatója (mint a főváros egyik református gimnáziumának jeles eseménye) a sok megható és fölemelő élmény mellett igazi unikummal is szolgált: egy szalagavatós kínai fiút láthattunk ünnepi bocskaiban lejteni a keringő dallamára. Kissé megmosolyogtatott az álmélkodó, kisfiúsan kerek arcával, a kerekedő pocakján feszülő nemzeti viseletünkkel, ámde meg is hatott: Lin Yida, egy távoli, nagy múltú ország fia, lányunk osztálytársa, az érettségire készülő osztályközösség része így is kinyilvánította, hogy immár egy új tagja nemzetünknek. Meglehet, ma még inkább kínai szív dobog a bocskai alatt, de évszázadok nemzedékei után magyarrá válhat, és a késői utódokban már csak a kerek arc és a furcsa, ferdén metszett szem őrzi a hajdani kínai ősök emlékeit.

Mint ahogy a ma itt a Kárpát-medencében élők is így őrizzük-hordozzuk a ki tudja milyen őseink vonásait. Hogy csak magamat említsem: bennem legalább fél tucat nemzetiség fölmenői „ölelik egymást” (József Attila gyönyörű szavaival). A legmesszebbről talán a jász ősök jöttek; a mai Irán sós tavakkal, mocsarakkal borított sztyeppéiről indulhattak, s talán az éhínség, talán az ellenség sarkallta őket, hogy mind nyugatabbra vándorolva keressenek megélhetést, még végül itt, az Alföldön megállapodtak, s elvegyültek a kunokkal. A német ősök – alighanem Mária Terézia biztatására – az ezerhétszázas években kerekedhettek föl Türingia fenyvesekkel borított üde-zord tájairól, s a Duna völgyét követve jutottak el Bajára, ahol fiaik-leányaik az ottani szerbekkel-horvátokkal kerültek rokonságba-komaságba, akiknek eredte azonban végképp a múlt ködébe vész. Nem így a tót fölmenőké, ők már az Avar Birodalom idején is minden bizonnyal itt tanyáztak a Kárpát-medencében, s akiknek egyik késői utóda (az apai dédapám) annyira tót volt, hogy még magyarul sem tudott azokban az időkben, amikor - becsvágytól vezérelve - hátrahagyta az óturai ősi fészket, és Budapestre költözött.

Mennyi külön szálon futó, majd egymásba fonódó élet, mennyi sors, szenvedély, küzdelem, mennyi tragédia, dráma, regény, amelynek a csúcsán-végén vagyok. Mennyi nemzetség, mennyi ismeretlen, az évezredek homályába vesző, letűnt élet, amelyek által formáltattam magam is. S vajon ki mit tett hozzá, ki mit vett el abból, aki vagyok? Kinek tartozom köszönettel, s ki az, aki ártalmamra volt? Kit szeressek, kit vessek meg, hiszen ők mindannyian én vagyok?!

Ámde magam sem vagyok több egy láncszemnél a nemzetiségek évezredekre visszafutó láncolatában. Pillanatnyi létező csupán, aki, miként a hajdani elődök is, gyermekeiben formálódik, él tovább. És ki tudja, milyen sorsokkal-génekkel teljesedik ez a vérvonal, s késői ivadékaim mely nemzeteknek a jellemét, küllemét viselik magukon? Kik ölelik majd egymást távoli utódaimban? Nem tudhatom, így nem is gyűlölködöm. Hiszen talán épp azokat vetném meg, azokat becsmérelném, akik az én jövőbeli létem részei lesznek.

Evangelizáció hatalommal

„Amint elbocsátották őket, elmentek az övéikhez, és elbeszélték mindazt, amit a főpapok és a vének mondtak nekik. Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel Istenhez kiáltottak, és így szóltak: Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van, te mondtad a Szentlélek által Dávid atyánknak, a te szolgádnak szájával: "Miért tombolnak a népek, és a nemzetek miért terveznek hiábavalóságot? Felkeltek a föld királyai, és a fejedelmek megegyeztek az Úr ellen és az ő Felkentje ellen." Mert a te szent Szolgád, Jézus ellen, akit felkentél, valóban megegyezett ebben a városban Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izráel népével, hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezed és akaratod előre elrendelte, hogy megtörténjék. Most pedig, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgáidnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék igédet; nyújtsd ki kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Szolgád, Jézus neve által. Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét. A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából semmit a magáénak, hanem mindenük közös volt. Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon.” (Apcsel 4,23-33)

Lukács azt írja, hogy az apostolok *„nagy hatalommal”* (ApCsel 4,33) evangelizáltak.

Lehet hatalom nélkül is evangelizálni? Mi a különbség a hatalommal és a hatalom/erő nélküli evangelizáció között? Ma olyan hatalommal evangelizálunk, mint az apostolok?

Jézus minden tanítványát meghívja arra, hogy hirdessék az Örömhírt minden teremtménynek. Hogy beteljesítsük ezt a küldetését, képessé tesz bennünket azzal, hogy elküldi Szentlelkét. 50 nappal Jézus feltámadása után - mialatt zárt ajtók mögött reszkettek az apostolok - hirtelen nagy szél töltötte be a házat, ahol találkoztak, és a Szentlélek mindannyiukra kiáradt. Rögvest ezután Péter és a többi tizenegy lejött az emeleti teremből, és a város terén tanúságot tettek Jézus Krisztus haláláról és feltámadásáról.

Azon a délelőttön a Lélek gyümölcse: 3000 megtérő, köszönet egy 3 perces prédikációnak. Emiliano Tardif atya sokszor emlegette:

„Péter egyetlen beszédére 3000-en tértek meg, a mi 3000 beszédünkre pedig senki nem tér meg.” Péter prédikációjának ereje Isten Lelke volt, ezért volt képes 3000 szívet megérinteni.

Ezután Lukács elvisz minket a Jeruzsálemi templomhoz, ahol bemutat egy bénát, aki több mint 40 éves volt, és minden nap az Ékes kapunál ült, alamizsnát kérve az arra járóktól. Jézus, maga is, többször elmehetett mellette: miért nem gyógyította meg?

Egy délután Péter és János felmentek a templomba imára. Mikor Péter meglátta a bénát, Jézus nevében kijelentette gyógyulását, felemelve a kezénél fogva. A gyógyult ember ugrált és dicsérte Istent, félreérthetetlen jelét adva annak, hogy Akit a nép keresztre feszített, az feltámadt.

A jeruzsálemi vezetőség elfogta az apostolokat és megtiltotta, hogy „bármilyen módon” is beszéljenek, és tanítsanak a Názáreti Jézus nevében.(...)

A kis őskeresztyén közösség a főpapok által halállal megfenyegetve talán utolsó napjait számolgatja. Meghúzzák magukat vagy szembeszálljanak? Az utolsó vacsora emléke azonban, és a csodás gyógyulás, amit megtapasztaltak, felfedte előttük a lényegét az evangelizáció erejének.

Lukács ezután elmeséli, hogy az apostolok közösségben imádkoztak, és a hely megremegett, a Szentlélek megerősítette őket.(...)

Jézus nem gyógyította meg a bénát, de átadta a hatalmat apostolainak azért, hogy a bénát gyógyulására 2000 ember megtérjen. A szenvedés nem Isten dicsőségének megnyilvánulása, de segít megmutatni Jézus feltámadásának erejét, hogy több ezer ember megtérhessen. (...)

Evangelizáció hatalom nélkül nem más, mint Jézus halálának és feltámadásának, mint igazságnak egy egyszerű elmondása, vagy egy sztori elmesélése. (...)

Ha a Prészia (bátorság és kenet a Lélektől) és a Dünamisz (jelek és csodák) az Evangélium hirdetésének alapvető velejárója, semmi sem állíthatja meg a csodás gyógyulásokat, de, ha azon aggódunk, hogy ezek miért nem jelennek meg igehirdetésünk folyamán, talán az evangelizációnkat az élettel kellene átitatni, és nem csak a múlt történeteit mesélgetni.

Isten Igéje fusson sebesen jelekkel és csodákkal, amelyek megmutatják, hogy Jézus él, és aki hisz az Ő nevében, abban élet van.

José H. Prado Flores
www.szentandras.ujevangelizacio.hu/uze-net/evangelizacio-hatalommal

Bódás János:

Krisztusnak higgy!

Isten szeret!... – Ezt hirdették (s mióta!)
próféták, „szentek”, prédikátorok,
díszes főpapok, nagy aranykereszttel
s az ember mégis vakon tántorog.

Hinne, de nem tud... Pompa, rang, aranyfény,
szép szó, dísz-kereszt, fényes ünnepségek
megváltó békét, mély, szikla-nyugalmat
nem adhatnak az ember bús szívének,

csak annak, aki nem emberre hallgat,
de ama néma, megkínzott Alakra,
aki keresztjét a vállán cipelte
verejtékezve, s leroskadt alatta.

Ki nem keresztet tűzött ki díszül,
hanem a testét szegeztette rája,
azt önmagával díszítette fel,
hogy vére legyen a Kegyelem ára.

Kétkedő szív, ki győztes hitre vágyol,
Krisztusra hallgass, ki nemcsak beszélt,
de úgy szeretett, hogy tűrt, szenvedett
és érted adta drága életét.

Valló László: Albert Schweitzer

Megjött Oganga!

Nevezhetnénk akár csodabogárnak is a huszadik század egyik legkülönösebb és legnagyszerűbb emberét, de látni fogjuk, mennyire szürke és erőtlen ez a jelző. Ahhoz képest, aki volt: lelkész, teológus, filozófus, orgonaművész, író, tanár és orvos – hogy csak az értelmiségi foglalkozásait soroljuk. De dolgozott, mint favágó, tetőfedő, ács, patikus, építésvezető, kertész – hogy pedig az afrikai őserdőben gyakorolt „szakmáit” említsük. Mert Albert Schweitzer életművére kétségtelenül a lambarénéi kórház megalapítása, a bennszülött feketék között végzett több mint három évtizedes orvosi szolgálata tette föl a koronát.

Elzászi németként született (1875-ben), de a szülői házban a francia nyelv is jelen volt (németül beszéltek, franciául leveleztek). Gyermekkorát Günsbachban töltötte, ahol édesapja evangélikus lelkipásztor volt. Sovány, csenevész gyermekként kezdte az életét, sokat betegeskedve. (Volt eset, hogy már halottnak is hitték a szülei és elsiratták.) Aztán fokról-fokra megerősödött, olyannyira, hogy felnőttként már olyan terheket-feladatokat vállalhatott magára, ami szinte példátlan a világon. Kilencéves korától már rendszeresen játszott a párókia orgonáján. Tudását egész életén át tökéletesítette, később rendszeresen adott orgonahangversenyeket. Érettségi után a strassburgi egyetemen tanult teológiát és filozófiát, orgonistaként pedig Párizsban képezte magát. Közben számos vallástörténeti és filozófia tanulmányt írt, majd docensként működött a strassburgi egyetem teológiai karán, és a helyi Szent Miklós templom lelkészeként szolgált.

A fordulat, amelynek nyomán szinte gyökeresen szakított addigi, konszolidált, kényelmes polgári életével, 1905-ben következett be. Ekkor érte el a hír, hogy a párizsi evangélikus misszió önkéntes orvosokat keres afrikai orvosi szolgálatra. Albert Schweitzer nagy elhatározásra szánta el magát: harmincéves fejjel orvosi tanulmányokat kezdett. 1912-ben avatták orvossá, és legújabb diplomájával a zsebében már teljes bizonyossággal tudta, hogyan folytassa, mire szánja az életét. *„Amikor feladatomnak tekintem, hogy síkra szálljak az Isten háta mögötti vidékeken élő betegek ügyéért, akkor a könyörületességet gyakorlom, amelyet Jézus és a vallás parancsai írnak elő számomra. A színes bőrűeknek nyújtott segítséget nem jótéteménynek, hanem halaszthatatlan kötelességnek kell tekintenünk. Mert ki tudná leírni azt a sok igazságtalanságot és kegyetlenséget, amelyet a bennszülöttek a századok folyamán elszenvedtek az európai népektől? Nagy adósság terhel minket és kultúránkat. Nem választhatunk már, hogy akarunk-e jót cselekedni a színes bőrű emberekkel, vagy sem. Ez ma már kötelességünk”* - írja visszaemlékezésében.

1913 nyarán lép először Afrika földjére felesége kíséretében (aki időközben ápolónővé képezte magát), mégpedig a francia Egyemlítői-Afrikában, a mai Gabonban. Lambaréné az a település, amelynek határában jelölnek ki számára egy területet kórház építésére. A helyzet amely az egykori missziós telepen fogadja őket, több mint kilátástalan. Hogy mást ne mondjunk: a kórházat, illetve a műtőt, ahol a doktor első operációit végzi, az egyik szerzetes hátrahagyott tyúkóljában „rendezik be”. És hiába kéri a bennszülötteket, hogy adjanak neki legalább annyi időt, amíg az első kórházbarakkokat fölhúzzák, süket fülekre talál; megérkezésének hírére föltartóztathatatlanul megindul a kísérőikkel érkező betegek áradata. Az Ogooué folyó mellett fekvő telep vízparti szakaszán egymást érik a fekete őslakók egyetlen fatörzsből vájt csónakjai, amelyeken tucatszám jönnek az álomkórosok, a fekélyesek, a leprások, a maláriában, trópusi vérhasban szenvedők, az elefántkórosok, a kizáródó sérvtől életveszélyes állapotban lévő feketék a folyó mentén fekvő falvakból...

Emberfölötti volt az az erőfeszítés, ahogyan Albert Schweitzer elkezdte afrikai szolgálatát;

együtt vitte a műtétek végzését, a sebkötözést, az ápolást, a gyógyszerelést, és vele párhuzamosan a kórház építését. Végül elkészült a kórházbarakk, idővel pedig orvos és nővér segítség is érkezett Európából, így a doktor munkája is könnyebbé vált. Jutott némi ideje a zsákszámra érkező levelek megválaszolására, tanulmányok, könyvek írására (amelyek kiadásából, illetve a baráti köréből összegyűjtött adományokból a későbbi afrikai gyógyító szolgálatát finanszírozta). Arról pedig, hogy milyen jelentőséggel bírt az ő jelenléte Afrikának ezen a táján, valljon ő maga: ***„Száz meg száz kilométerre én vagyok az egyetlen orvos, aki segíteni tud. Mindazok például, akiket kizáródó sérvből gyógyítottam ki, vagy ezután jönnek hozzám, csak azért menthetők meg, mert itt vagyok, s mert barátaim lehetővé tették ittlétemet, különben gyötrelmes pusztulás várna rájuk."***

Albert Schweitzer élete során tizenháromszor vállalt hosszabb idejű szolgálatot Lambarénében, miközben áthelyezte, bővítette kórházát, és megépítette az ispotály melletti leprafalut. A megszakítások szükségesek is voltak, hiszen a trópusi klíma még az ő különlegesen erős és alkalmazkodó szervezetét is megviselte. A közbülső években könyveket írt, előadókörutakat tett, orgonakoncerteket adott Európában és Amerikában, tiszteletdíjai nagy részéből pedig a kórház működését támogatta. Miközben távol volt, egyre többször gondolt szeretett és gyógyulásra váró feketéire, akikről úgy tartotta, hogy: ***„testvérek vagyunk, de én vagyok az idősebb."*** És öröm volt neki minden megérkezés Afrikába. És micsoda öröm a bantuk, pigmeusok, busmanok számára, amikor elérte őket a hír: Megjött Oganga, a Nagy Fehér Varázsló!

Gyógyító munkájához a meggyógyultak öröme és hálája társult, személyét egyként övezte a varázslónak kijáró csodálat és az emberségéből sugárzó bizalom a feketék körében. Erről így vall az egyik iskoláslány levele: „Mióta a doktor itt van, csodálatos dolgok történnek. Először megöli a betegeket (azaz elaltatja az operációra szorulókat), aztán meggyógyítja, a végén pedig feltámasztja őket!" De jellemző a következő történet is: egy beteg fiúcska a rémülettől halálra válva vonakodik az orvos elé menni. Később kiderül, azt hitte, a doktor megöli és megeszi. Mert ez a szegény fiú nem csak a mesékből ismerte az emberevést, hanem bizony a valóságból is. A nagy bizalom sajátságos megnyilvánulása pedig, amikor az egyik fölépült fiatal férfibeteg így fordul hozzá: „No, doktor, most, hogy meggyógyítottál, vegyél nekem feleséget is!"

Albert Schweitzer áldozatos munkássága (amiért 1952-ben megkapta a Nobel-békedíjat), megihlette a filmeseket is; a róla szóló mozit 2009-ben mutatták be „Egy élet Afrikáért" címmel. És nem túlzás a cím, hiszen erejének, tehetségének legjavát szentelte a fekete kontinensnek. Ott is halt meg, szeretett ápoltjai között, kilencven évesen.

ALBERT SCHWEITZER KÓRHÁZA MA. Némi kerekítéssel száz esztendeje annak, hogy fölépült az első, ősi barakk-kórház Lambarénében. Ennek a ma 25 ezer lakosú afrikai városnak a neve elválaszthatatlanul összeforrt Albert Schweitzer és az általa alapított kórház nevével. Amely napjainkban – a róla elnevezett amerikai alapítványnak köszönhetően – korszerűen fölszerelt egészségügyi intézmény, sebészeti, szülészeti, gyermekgyógyászati osztályokkal, fogászati klinikával. Egyben fontos tudományos központja is a malária és más trópusi betegségek kutatásának, az e témák iránt fogékony orvostanhallgatók képzésének.

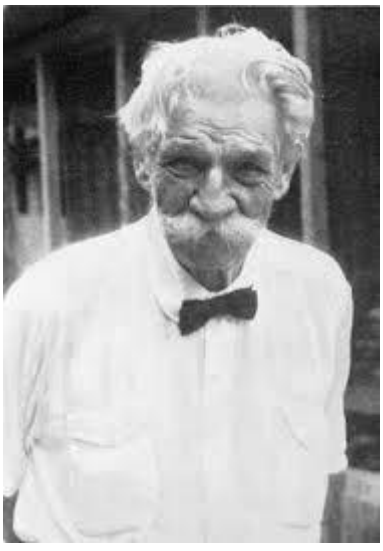

Anyakönyvi adatok:

Elhunytak:

Hegedűs Ferencné
– Maurnyi Ilona (84) Január 11.

Várnai László (81) január 20.

Hajdú Gáborné
– Reinprecht Éva (75) Február 10.

Fehér Gyuláné
– Keresztes Mária (86) Február 03.

Palotay János (63) – február 23.

Lepés Imre Lászlóné
– Wallinger Mária (69) február 22.

Helmeczi Albertné
– Helmeczi Jolán (86) március 01.

Tamásy Attila (93) március 10.

Istenünk vigasztaló kegyelmét kérjük a gyászoló hozzátartozók életére!

(Ebben az évben keresztelő és esketés lapzártáig nem volt)

„Imádkoztam Istenemhez, az Úrhoz, és vallást téve ezt mondtam: Ó, Uram, nagy és félelmetes Isten, aki hűségesen megtartod a szövetséget azokkal, akik szeretnek téged, és megtartják parancsolataidat! Vétkeztünk és bűnbe estünk, megszegtük törvényedet és ellened lázadtunk, eltértünk parancsolataidtól és törvényeidtől. Neked, Uram, igazad van, nekünk pedig szégyenkeznünk kell még ma is; Ezért az Úrnak gondja volt arra, hogy elhozza ránk a veszedelmet. Bizony igazságos volt az Úr, a mi Istenünk, bármit is cselekedett, hiszen nem hallgattunk az ő szavára. Urunk, bár mindenben igazad van, hallgasd meg mégis, szolgád imádságát és könyörgését, és ragyogjon rá orcád elpusztult szentélyedre, önmagadért, ó, Urunk! Istenem, fordítsd felém füledet, és hallgass meg! Mert nem a magunk igaz tetteiben, hanem a te nagy irgalmadban bízva visszük eléd könyörgéseinket.”

(Részletek Dániel bűnvalló imájából; Dán. 9. válogatás)

Lukátsi Vilma:

Hajnali szó

Tegnap még zokogott a kert,
a sírbolt a mindennek végét jelentő hír volt,
de a sír üres!
Kő nem zárja már: Örökre legyőzetett
a halál!
S ámulva hall a hajnal Új beszélőt:
„Ne keressétek holtak közt az élőt!”

A Gyülekezet elérhetőségei:
telefon: 257-73-56
email: budapest-rakoscsaba@reformatus.hu
honlap: www.rakoscsabairef.hu

Hivatali Fogadóóra
(temetési bejelentés, keresztelési, esküvői megbeszélés)**:**
Hétfő: 16:30 - 17:30
Csütörtök: 16:30 - 17:30
Vasárnap: 11:30 - 12:30

Összhang újságunkat kiadja: Rákoscsabai Református Egyházközség (Budapest 1171. Rákoscsaba utca 2.)
Szerkesztők: Bába Károly (06-30-685-04-91), Bába-Bodonyi Adrien; **Címlap:** Kelemen Egon;
Várjuk kedves testvéreink írásait, bizonyságtételeit, melyeket a szerkesztők részére személyesen vagy az alábbi e-mail címre lehet eljuttatni. Ugyanide várjuk visszajelzéseiket is. **E-mail**: bkaresz75@gmail.com

Újságunk megjelenését a **Gazsó Papírbolt** támogatja! Ezúton is köszönjük!

Nagyszombati imádság

„Ezért így szól az én Uram, az ÚR: A Sionra egy követ teszek le alapul, szilárd követ, drága sarokkövet alapul. Aki hisz nem menekül el! (Ézsaiás 28,16)

…Segíts, Atyám, hogy Jézus önzetlen áldozata mindenkor előttem legyen, ne feledkezzem el arról, hogy úgy szeretted ezt a világot, hogy egyszülött Fiad adtad, „hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn.3,16) „Hiszek, Uram, segíts hitetlenségemen!” (Mk9,24) Így kiáltok hozzád alázatos szívvel és bűneim felismerésével. Add Uram, hogy ne csak hátrafelé tekintsek, ne csak a nagypéntek fájdalmas eseményeit lássam, hanem a diadalmas feltámadást is.

Bűnbánó szívvel ismerem be, hogy gyakran vett erőt rajtam a nagypénteki gyászos hangulat, a fájdalom, az elkeseredés. Segíts, hogy találkozzam a feltámadt Jézus Krisztussal. Hálás vagyok, hogy győzelmet aratott a bűn és a gonosz felett, és e győzelem az enyém is lehet. Add, Atyám, hogy ne kételkedjek, ne meneküljek, ne féljek a holnaptól, hanem legyen a feltámadt ÚR az én életemnek is Ura és erős alapja. Köszönöm, hogy megmutattad, hogy a hívő ember élete nem visszatekintés és szomorúság, hanem boldog felismerés: „Jézus és, mi is élünk, a haláltól nem félünk.”

Tisztítsd meg szívemet, és adj áldott feltámadás ünnepet, szent Fiad, Jézus Krisztus érdeméért. Ámen.

Húsvétvasárnapi imádság

„Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengéje.” (I.Kor. 15,20)

Urunk, Istenünk, köszönjük, hogy megmutattad, mindenkor van hatalmad a halál felett. Köszönjük, hogy Jézus Krisztus feltámadása által nem hagytál minket a bűn mélységében, hitünk bizonytalanságában és gondolataink sötétségében. Jó nekünk tudni és érezni mérhetetlen szeretetedet, melyet Fiadban adtál nekünk, aki a feltámadás első zsengéjeként hirdeti számunkra a jövő reménységét. Áldunk és magasztalunk, hogy Krisztus által eltörlöd legtitkosabb bűneinket is, melyek nyomasztóbb valóságként terhelik a lelkünket, mint ismert és bevallott vétkeink.

Kérünk, Istenünk, segíts, hogy belássuk, milyen nyomorultak vagyunk, ha csupán ebben a látható, mindennapokban élhető életben reménykedünk, és csak azokra az örömökre vágyunk, amelyeket itt a földön megkaphatunk. Segíts megértenünk, hogy ezt a földi életet is a veled való állandó kapcsolatban kellene élni. Örömeinket, sikereinket, győzelmeinket neked köszönve, az élet nagy kihívásaiban segíts rád tekintenünk.

Munkálkodj bennünk Szentlelked által, hogy a feltámadás reménységét, aminek Jézus Krisztus feltámadása a záloga, magunkban hordozzuk. Máriával és az üres sírnál vele lévő asszonyokkal együtt hirdessük nagy örömmel mi is a feltámadásodat. Ehhez kérjük, erősítsd hitünket, tedd szilárddá, hogy bátor bizonyságtevők legyünk akkor is, ha mások hitetlenül, cinikusan megmosolyogják vallástételünket. Köszönjük, hogy imákat meghallgató ÚR vagy, akinek az az akarata, hogy megálljunk a hitben még akkor is, ha személyes életünk csalódásai arra csábítanak, hogy feladjuk a hitünket. A feltámadott Krisztus érdeméért hallgasd meg könyörgésünket. Ámen.

(Hétköznapi és ünnepi imádságok a BIBLIA fényében; KÁLVIN KIADÓ)